

De boerenwensch, bij gelegenheid, van de zilvere bruiloft van mijnen Waarden Neef den WelEerw: zeer gel: Heer L: Boot en mijne waarde nicht Mevrouw Boot geb: E: van Moerkerk den 1st Augustus 1853 (*) door J.J. Cremer.

In augustus 1854 omgewerkt tot "Joapik Peter van Huunse op de zulvere brulluft van den dommenei van Randik".

Louis Boot was van 1828 tot aan zijn emeritaat in 1869 dominee te Randwijk.



Louis Boot.



Nederlands Hervormde kerk te Randwijk 1846-1926.

De boerenwensch, bij gelegenheid, van de zilvere bruiloft van mijnen Waarden Neef den WelEerw: zeer gel: Heer L: Boot en mijne waarde nicht Mevrouw Boot geb: E: van Moerkerk den 1st Augustus 1853 (*)

-

De boer (binnenkomende)

-

Wel zien lêven, wat 'n pracht!

Wat 'n boel steet hier op toafel;

'k docht: kom loop moar noar de Greb,

Ligt dan krieg j'ook nog 'n woafel.

Woafels – joa – wat zou 't zin ...

Grij doar 'k nooit af heurde sprêken

Zelfs niet, toen noa 't erste prêken.

Dommenei 'n moal gaf. – bin

Een der gasten.

Nou wat moetje boerenklungel?

De boer

Mot je! – zet zoo'n bek maar niet

'k zeg oe ummers da'k uit Randik

Ben gekomen, as ge ziet.

Is de dommenei te sprêken?

Is ie hier niet ...?

Gast

..... Zeker vent.

Zie daar zit hij.

De boer

Al zien lêven,

En zien vrouw doar ook present.

'k zie dan blied da'k oe mag treffen.

'k bin dan stik en al bezweid

'k het gelooopen.

Gast

Nu vertrek je?

De boer

Zie de gek, da's wel verdreid.

Heur ie, 'k wil den dom'nei sprêken

K het met ou geen zier van doen,

'k zou veur niks mien bek af loopen!

Zwieg gij, dan hou 'j oe fatsoen.

Weetje – k zie uit Huussen vrinden
'k was me doar al lang niet pluus,
En nou wou 'k moar goan verkassen.
't liefst noar Randik. – D'ouwe Buus
Is 'n nêf nog van mien voader,
Die is moak'ler in tabak.
Nou doar wou 'k oe ook van sprêken..?
Kom 'n slukske da's mien zwak.-
Toen 'k van mergen kwiem in Randik
En 'k oe over mien persoan sprêken wou-
'k heit Japik Peters
'k het 'n griet en ook 'n toon-
Toen begost ik roar te kieken.
'k heurde da 'j met huut en hoar
Noar de Greb was – niet gelooopen.
Zoo as ik, moar met gevoar,
Bij van Fuijl (*) da was m'n lêven,
Joapik, Joapik veur en noa,
'k heurde: 't was oe zilvre brulloft
En ik zei: "'k roai da'k moar goa.
"Joapik gij bint zoo welsprekend".
Zei d'r één , - ik kon 'm niet;
"Joapik gij most ons verpligten".
Zei d'r nog één. – al zien tied,
Een die had 'n moat geschrêven
Moar véúr 't kloar was, woar j'al vort,
En nou zou de dag passieren,
Zonder da'j 't heurde. Kort
Za'k oe dan moar verder zeggen
Joapik was in 't lest zoo goed,
Doar ie oe toch gern wou spreken:

Om te lopen moar met spoed. –
't moatgedicht van Randiks vrinden
He'k in handen as ge ziet.
(tot het bruidspaar) 'K zou 't veur oe allinnig lêzen
Veur de vrouw ook. Zou je niet –
Aan oe volk is willen zeggen:
Efkes is van hier te goan,
't is veur heurlui niet geschreven
Of – och! Nee, loat ook moar stoan
't is 'n dicht dat best kan méedoen,
En gemeind is 't veuls te goed.
Heur dus minsen wat z'in Randik
Veur oe hadden in 't gemoed:
Wacht- ik kan 't hoast niet lêzen
"wuns"- dat steet er boven oan,
"Op het viefentwintig trouwfeest"
Da's d'r uut, nou zal 't wel goan.
Nou 't begin. Is dat 'n emme
Of 'n enne? Wel verdreid.
Ha'k de kniepbril nou van Greet moar
'k zou 't wel zien. 't Is wat gezeid.
't Is 'n Em, da's kloar te lêzen,
Joa: "met eerbied" is 't begin
Loak nog efkes prakkesieren.
Joa, dan za'k er zoo wel zin.
(lezende)
"Met eerbied komen wij, o dommenei,
Oe wunsen met oe vrouw daarbij
Dat geluu lang nog in de rei
Der minsen lêven zult als wij."
(sprekende)

Da's al zóó wied; moar nou verder

Wacht nog efkes, aste blief –

Die verdreeide groote letters,

Da's 'n spul da's mien 'n grief.

(lezend)

“ge zind nou al zoo lang getrouwd,

En 't het oe nog geen dag berouwd

“Lef lang. Nooit bang.

Dat is mien zang, lêf lang”

(sprekend)

Wel verdekseld al die cijfers,

Dansen mien al veur 't gezigt.

Moar nou w'ik toch verder zeggen

Wat in Randik is gedicht:

(lezend)

“hei 'j oe werk al lang verrigt

En ons zondags duk gesticht

Doe 't dan nog ens zoo lang,

't prêken velle oe nooit te bang.

Lêf lang. Dat is mien drang,

Lêf lang. Dat is mien zang.”

(sprekend)

Das gezêgend, hoast op 't einde

't is te lang van steil 't ding,

En 's : “Lêf lang,” was ook voldoende.

Moar zoo duk, da's wat gering.

(lezende)

“Met eerbied scheiden wij. O, dommenei

En wunsen oe met vrouw doarbij

En met oe keinders alle drij

Dat gelluu lang nog in de rij

Der minsen lêven zult, als wij,
Van smarten vrij en altied blij
En 't vieftigjoarig feestgetij,
Oe weer zal veinden, zij aan zij,
Lêf lang, nooit bang,
Lêf lang, dat is mien drang.
Lêf lang! Dat is mien zang,
Lêf lang! Lêf lang!"...

(sprekende)

Da's 'n cêl met al die ijen
'k docht dat doar geen eind oan kwiem
Moar ge mot me toch bekenen:
Moar zoo duk, da's wat gering.

(lezende)

"met eerbied scheiden wij, O, dommenei
En wunsen oe met vrouw doarbij
En met oe keinders alle drij
Dat gelluu lang nog in de rij
Der minsen lêven zult, als wij;
Van smarten vrij en altied blij
En 't vieftigjoarig feestgetij,
Oe weer zal veinden, zij aan zij,
Lêf lang, nooit bang,
Lêf lang, dat is mien drang,
Lêf lang, dat is mien zang,
Lêf lang! Lêf lang! ".

(sprekende)

Da's 'n cêl met al die ijen
'k docht dat doar geen eind oan kwiem
Moar ge mot me toch bekenen:
't is 'n moat heel schoon van riem

Nou ai 't huus kumt zu 'j wel heuren
Wie dit stukske het gedicht,
'k zal oe veur de woarheid zeggen:
'k ken de mins moar van 't gezigt.
Moar nog het ie wat vergêten
Van mien steet er goar niks in,
'k zei 'm zu j' mien aanbevêlen!
"Zeker" zei ie, "da's 't begin."
'k het 'r heel niks af gelêzen,
Moar da's niks, ik weet mien woord
En nou he'k oe wat te vroagen,
Wat mien 't allermeist bekoord,
'k kom met Griet en Toon naar Randik
D'assestoasies he'k op zak.
Moar erst mot j' mien vast beloven
Wa'k oe vroag op mien gemak:
"'K wou oe sprêken "he'k in 't erste,
Mein 'k, al tot oe gezeid,
Zu j' mien geven wa'k zal vroagen.
Zonder nee, of kwoad bescheid?

Nou dan, 'k wil geen geld, of hofstee
'k wil geen land in hooi of bouw,
'k wil allinnig moar de vrindschap,
Zoo van jou als van oe vrouw.

=

(*) - Voorgedragen als boer gekleed, in den OverBetuwsche tongval.

-Aan den Greb.-

De boerenmensch,
bij gelegenheid, van de zilveren bruiloft
van mijnen Waarden Neef den
Willelm. Leersfel. Heer L. Boot
en mijne Waarde Nicht Mevrouw.
Boot geb. E. van Sloerkerk.
den 5^{te} Augustus 1858. (.)

De boer (binnenkomende)

Wel zien leven, wat 'n pracht!
Wat 'n boel steet hier op toafel;
Ik docht: kom loop maar naar de Grub,
Ligt dan krijg j'ook nog 'n waafel.
Waafels - jaa - wat zou 't zin.....
Gij doar 'k nooit af heurde spreken,
Zelf niet, toen noa 'erste preken

(.) Voorgedragen als boer gekleed, in den Boer-Betimmerden kled
- aan de Grub.

Dommei 'n maal gaf. — Bin.....
Een der gasten.

Nou wat moette boerenslunzel?
de boer

Mot je! — Zet zo'n bek maar niet
ik zeg oe ummers dat'ent Randik
Bin gekomen, as ge ziet.
Is de dommei te spreken?
Is ie hier niet.....?

gast
..... Leher vent.
Zie daar zet hij.

de boer
Al zien leven,
En zien vrouw doar ook present.
ik zie dan bled dat'oe mag treffen
ik bin dan stik en al beureid
ik het gelopen.

gast
Nou vertrek je.....?

de boer

Liede gek, dat's wel verdreid.
Ik wil den dominee spreken.
't Het met ou geen zeer van doen,
't Zou veer niks mien bet af loopen.
Lrieg gj, dan hou 'j oe fatsoen.
Weetje - 't zie mit thunsen vrienden
't Was me doar al lang niet pluus.
En nou vrou 't me ar gaan verkassen.
't Liefert noar Randik. - D' Oerre Buus
Is 'n Nief nog van mien vader,
die is moakler in Labak.
Nou doar vrou 't oe ook van spreken?
- Kom 'n slukske dat's mien zwak.
Toen 't van mergen kriem in Randik
Enk oe over mien persoon.
Spreken vrou - 't Heit Japik Peters
't Het 'n Griet en ook 'n Foort.
Toen begost ik roar te kicken

Ik hoorde dat 'j met hant en loar
Naar de Greb was - niet geloopt,
Zoo as ik, maar met geveer,
Bij van Fuyt da was m'n lere,
Joapik, Joapik veur en noa,
Ik hoorde: 't was oec zilvie brulleft.
En ik zei: "Ik loai dat maar goa.
"Joapik gij bint zoo melsprekend",
Zei d'r een, - Ik kon 'n niet;
"Joapik gij most ons verpleyten",
Zei d'r nog een. - Al zien tied,
Een die had 'n moet geschreven
Maar veur 't klaar was, waer 'al roet,
En nou zou de dag persieren,
Zonder dat 't hoorde. Kort
Zak oec dan moas vordor seggen
Joapik was in 't lest zoo goed,
Doar is oec toch gern vrom spreken:

Om te loopen maar met spoed. -
't Moatgedicht van Randiks vanden
Het in handen as ge ziet
(tot het bruidsgaan) 't Lou't reur oe allinnig leuen
Reur de vrouw ook. Lou je niet -
Dan oe volk is willen zeggen:
Ekes is van hier te gaan.
't Is reur heurlen niet gestreem.
Of — Och! nee, loat ook maar steen
't Is in dicht dat best kan meedon,
En gemeine is't veuls te goed,
Heur dus minsen wat 't in Randik
Reur oe hadden in 't gemoed:
Wacht — ik kan 't hoast niet leuen
"Wuns" — dat steet er boven oan,
'Op het viefentwintig trouwfeest.'
Dat d'r uut, nou zal 't wel goed.

Nou 't begin. Is dat 'n Emme
of 'n Enne? mel verdreid.

Hat de knesbril nou van Greet moa
k'zou 't mel zien 't is wat gereid.

't Is 'n Em, da's klaar te lezen,
Joa: "Het eerbied." is 't begin
Laat nog efkes prakkesieren.
Joa, dan zat er zoo mel zin.

(leende)

"Het eerbied komen wij, O, dommenen,
De mensen met de vrouw daarbij
Dat geluk lang nog in de reid
Der mensen leven zult als wij."

(spokende)

Da's al zoo vried, maar nou verder
Wacht nog efkes, aste blief.
Die verdreide grote letter,
Da's 'n spul da's men 'n grief.

(leende)

"Ge zind nou al zoo lang getrouwd,

"En 't het oe nog geen dag beroerd
Lief lang. Nooit bang,
Dat is mien xang, Lief lang."

(sprekende)

Wel verdekseld al die cijfers,
Dansen mien al veur 't gerief.
Maar nou wijk toch verder seggen
Wat in Brandik is gedicht:

(lezende)

"Hei'oe merk al lang verricht
En ons zondags duk gesticht
Doe 't dan nog ens zoo lang,
't Priken velle oe nooit te bang
Lief lang .. dat is mien drang,
Lief lang, dat is mien xang."

(sprekende)

Das gerègend, hoast op 't einde
't Is te lang van steil 't ding,
Ens: "Lief lang," was ook voldoende.

"En 't het oe nog geen dag bevoand
Lief lang. Nooit bang.
Dat is mien xang, Lief lang."

(sprekende)

Mel verdekseld al die cijfers,
Dansen mien al veur 't geriest,
Maar nou wik toch verder zeggen
Wat in Brandik is gedicht.

(lezende)

"Hei' oe merk al lang verricht
En ons Zondags duk gesticht
Doe 't dan nog ens zoo lang,
't Priken velle oe nooit te bang
Lief lang .. dat is mien drang,
Lief lang, dat is mien xang."

(sprekende)

Was gerêgend, hoast op 't einde
't 't te lang van steil 't ding,
En: "Lief lang," was ook valdeende.

Maar zoo doet, dat's wat gering.

(leuende)

'Met eerbied, scheiden vrij. O. dommenen

En wansen de met vromd daarbij

En met de keinders alle vrij

Dat gellien lang nog in de rij

Der minnen leven zult, als vrij;

Van smarten vrij en altied blij

En 't vrestigjoarig feestgetij,

De meer zal reinden, zij aan zij.

Lief lang, nooit bang,

Lief lang, dat is mien drang,

Lief lang! dat is mien lang,

Lief lang! Lief lang! —

(sprekende)

Dat's in cel met al die ijen

't docht dat daar geen eind aan kriem

Maar ge moek me loek bekennen:

Maar zoo dink, dat's niet gering.

(leuende)

'Met verbod, scheiden vrij. O. dommenen

En wansen o' met vours daarbij

En met o' kinders alle vrij

Dat gellun lang nog in de rij

Der minnen leven zuelt, als vrij,

Van smarten vrij en atties blij

En 't rustigjoarig feestgetij,

O' meer zal reinden, zij aan zij.

Lief lang, nooit bang,

Lief lang, dat is mien drang,

Lief lang! dat is mien lang,

Lief lang! Lief lang! —

(sprekende)

Dat's in cil met al die ijen

't docht dat daar geen eind aan kriem

Maar ge met me loek bekennen:

Ik Is in moet heel schoon van riem.
Hoe ai ik huus kumt Lu j' wel heuen
Frie dit stukske het gedicht.
Ik Zal oe xeur de waarheid zeggen.
Ik Ken de mins maar van 't gesigt.
Maar nog het is wat vergeten
Van mien steet er goar niks in.
Ik Sei 'm Lu j' mien aanberelen!
"Leker' sei ie," dat's 't begin."
Ik Het 'r heel niks af geleren.
Maar dat's niks, ik meet mien woord
En nou he ik oe wat te vroagen,
Wat mien ik allermest bekoord.
Ik Kom met Griet en Toon naar Randa
d'Asfestaasies he ik op zak.
Maar erst mo j' mien vast beloven
Wat oe vroeg op mien gemak.
"Ik Nou oe spraken," he ik in 't erste.

Mijn ik, al tot ee gereid,
Zij' mijn geren grak zal vroagen.
Laded nee, of kmoad bescheid?.....
Noudan, ik wil geen gels, of hofstee
ik wil geen land in hooi of bouw,
ik wil allinnig maar de Windschap,
Loo van jou als van ee vrouw.
